

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky **vo veci starostlivosti o maloleté dieťa N. M., nar. X.**, bývajúcu u matky, zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Martin, dieťa rodičov – matky **S. M.**, nar. X., bývajúcej v M., zastúpenej JUDr. Ladislavom Potockým, advokátom so sídlom v Žiline, Mydlárska 19, a otca **M. H.**, nar. X., bývajúceho v M., zastúpeného advokátskou kanceláriou AK JUDr. Silvia Tatarková, s.r.o., so sídlom v Martine, E. B. Lukáča 2, v mene ktorej koná ako konateľka advokátka JUDr. Silvia Tatarková, v konaní **o návrhu otca o úpravu styku s maloletým dieťaťom a návrhu na vydanie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 12 P 326/2010, o dovolaní matky proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 24. mája 2012 sp. zn. 6 CoP 39/2012 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin prvým výrokom rozsudku zo 6. februára 2012 č. k. 12 P 236/2010-96 zamietol v celom rozsahu návrh otca o úpravu styku s maloletou N. M.. Ďalším výrokom bola otcovi uložená povinnosť nahradiť trovy štátu vo výške 728,50 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Tretím výrokom súd zamietol jeho návrh na vydanie predbežného opatrenia o úpravu styku z 3. februára 2012 a napokon vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Krajský súd v Žiline uznesením z 24. mája 2012 sp. zn. 6 CoP 39/2012 na odvolanie otca napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v prvom zamietajúcom výroku o úpravu styku s maloletou a vo výroku o trovách štátu a o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie

konanie. Zamietajúci výrok o predbežnom opatrení zmenil tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletou jedenkrát v kalendárnom týždni v rozsahu 1 hodiny bez prítomnosti matky, za prítomnosti pracovníka referátu Poradensko-psychologických služieb Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Martin (ďalej len „referát“). Zároveň uložil otcovi povinnosť dohodnúť s referátom konkrétny termín stretnutia a tento najneskôr 7 dní vopred písomne oznámiť matke maloletej. Matku zaviazal povinnosťou pripraviť maloletú na stretnutie a v dohodnutom termíne zabezpečiť účasť maloletej na stretnutí s otcom na referáte.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie matka. V mimoriadnom opravnom prostriedku namietala formu, akou rozhodol krajský súd o podanom odvolaní otca, keď mal podľa jej názoru rozhodnúť rozsudkom, a nie uznesením. Ďalej vytýkala odvolaciemu súdu, že rozhodoval bez nariadenia pojednávania a nevyrozumel ju ani o termíne rozhodovania v predmetnej veci, čím jej odňal možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Napokon namietala spôsob hodnotenia dôkazov odvolacím súdom, keď podľa nej neprihliadol na obsah znaleckého posudku, nerešpektoval stanovisko orgánu starostlivosti o deti, ani vôľu maloletej dcéry, ktorá vyjadrila svoj odmietavý postoj k otcovi.

Otec žiadal dovolanie matky ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), riadne zastúpená (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.).

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Dovolanie matky proti zrušujúcemu výroku uznesenia odvolacieho súdu nevykazuje znaky ani jedného z uznesení pripúšťajúcich dovolanie podľa § 239 ods. 1, 2 O. s. p., preto v tejto časti jeho prípustnosť neprichádza do úvahy.

Dovolateľka napadla mimoriadnym opravným prostriedkom tiež zmeňujúci výrok odvolacieho súdu o predbežnom opatrení. Ide o jedno z rozhodnutí taxatívne vymenovaných v ustanovení § 239 ods. 3 O. s. p., kde dovolanie nie je prípustné bez ohľadu na spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania matky je preto i v tejto časti vylúčená.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., odvolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom

nesprávne obsadeným. Existencia niektorej z vyššie uvedených vád však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

K námietke dovolateľky ohľadne formy, v akej vydal krajský súd svoje rozhodnutie, poukazuje dovolací súd na znenie ustanovenia § 223 O. s. p., podľa ktorého odvolací súd rozhoduje rozsudkom, ak potvrdzuje alebo mení rozsudok; inak rozhoduje uznesením. Uznesenie teda odvolací súd vydáva, ak rozsudok prvostupňového súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie, resp. ak odvolacie konanie zastavuje, prípadne odvolanie odmieta. Ak preskúmava odvolací súd uznesenie prvostupňového súdu, rozhoduje vždy uznesením. Forma rozhodnutia sa teda spravuje podľa toho, či je odvolaním napadnutý rozsudok alebo uznesenie, ako i podľa obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu. Prvým výrokom uznesenia odvolacieho súdu došlo k zrušeniu troch výrokov rozsudku prvostupňového súdu a vrátení veci na ďalšie konanie, preto forma rozhodnutia v tomto prípade bola správna. Ďalší výrok rozhodnutia odvolacieho súdu je síce zmeňujúci, no týka sa predbežného opatrenia, o ktorom sa vždy rozhoduje uznesením (pokiaľ je výrok o predbežnom opatrení súčasťou rozsudku, má stále povahu uznesenia). Odvolací súd teda vydal svoje rozhodnutie v správnej forme.

Matka v dovolaní ďalej tvrdila, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. tým, že odvolací súd konal bez vytýčenia pojednávania a neupovedomil ju ani o termíne rozhodovania v predmetnej veci.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozhodol postupom bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. Podľa ustanovenia § 214 ods. 1 a 2 O. s. p. ak nejde o prípad, kedy treba zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo v konaní vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem, môže odvolací súd o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Keďže v tejto veci nešlo o žiaden z uvedených prípadov, odvolací súd bol oprávnený rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

V zmysle ustanovenia § 156 ods. 3 O. s. p. iba vo veciach, v ktorých rozhoduje súd rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, je povinný oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu. Odvolací súd v danej veci však rozhodoval

uznesením, ktoré nevyhlasoval. Termín rozhodovania preto účastníkom nemusel oznamovať.

Ohľadne poslednej namietanej skutočnosti dovolateľkou k spôsobu hodnotenia dôkazov odvolacím súdom, dovolací súd odkazuje na znenie § 132 O. s. p., podľa ktorého dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. V prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov (pozn.: dovolací súd sa hodnotením dôkazov nezaoberal) nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. (viď R 42/1993). Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z jeho charakteru vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva (§ 243a ods. 2 O. s. p.) a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižších stupňov.

Na základe uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd postupoval v zmysle príslušných zákonných ustanovení, pri prejednávaní veci procesne nepochybil a svojim postupom dovolateľke neodňal možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. októbra 2012

JUDr. Rudolf Č i r č, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová